

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันมนุษยโลกอยู่ในยุคข่าวสารข้อมูลซึ่งมีการเขียนเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร เพื่อบันทึกเรื่องราว ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร อีกทั้งสามารถเก็บเป็นหลักฐานให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาด้วย ดังที่ ฌวงค์ฤทธิ คีตการณรงค์ (2537) กล่าวว่า "ในทางสื่อสาร การเขียนถือเป็นหัวใจสำคัญ เพราะต้องใช้ในการบันทึกข้อความ ใช้ในการถ่ายทอดข้อความ การจด การจารึก การบันทึก สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่มีบทบาทในการสื่อสารด้วยภาษาเขียนทั้งสิ้น"

สิทธา พิณีภูวคูล (2528) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนที่ใช้ในชีวิตประจำวันสรุปได้ดังนี้

1. เขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือการนำเหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้ว มาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน ผู้เขียนต้องใช้วิธีการเล่าเรื่องที่ชวนให้อ่าน ชวนให้ติดตามเรียกเรื่อง ความสนใจจากผู้อ่านตลอดเวลา
2. เขียนเพื่ออธิบาย ได้แก่ การบอกให้ทำ วิธีใช้ ไขปัญหา ทำความเข้าใจใน เรื่องที่ยาก และมีความประสงค์ให้ผู้อ่านเข้าใจและปฏิบัติตามได้
3. เขียนเพื่อโฆษณา จูงใจ ข้อความประเภทนี้ บางครั้งอาจสั้นมาก เพียง ประโยคเดียว หรือ อาจมีขนาดยาวเท่าๆ ประเภทอื่นก็ได้แล้วแต่ความมุ่งหมายและโอกาสที่จะใช้
4. เขียนเพื่อปลุกใจ อาจมีความประสงค์เพื่อปลุกปลอบคนทั่วไป ที่กำลังอยู่ในสภาพ เสื่อขวัญ หวั่นหวาดอันตราย เช่นชาวบ้านประสบวาทภัย หรือชาวเมืองที่ระส่ำระสายจากภัยต่างๆ เพื่อต้องการรวบรวมพลังของกลุ่มคน
5. เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น แนะนำ บทความในหนังสือพิมพ์รายวัน โดยเฉพาะ

การเขียนบทนำ ข้อเขียนแสดงความคิดเห็นที่ดี ควรเป็นข้อคิดเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพียงเรื่องเดียว

6. การเขียนเพื่อจินตนาการ การเขียนบางโอกาส ผู้เขียนมีความจำเป็นต้องสร้างความสำเร็จความคิด มโนภาพร่วมกับผู้อ่านเสียก่อน ผู้อ่านจึงจะเกิดภาพ หรือเห็นตามกับผู้เขียนต้องการ

จะเห็นได้ว่า ในชีวิตประจำวันของเรานั้น จะต้องใช้การสื่อสารด้านการเขียนเสมอ ทั้งขึ้นกับโอกาส และจุดมุ่งหมาย ของการเขียนนั้นๆ

การเขียน เป็นการสื่อสาร ที่ผู้เขียนต้องใช้เวลา และความสามารถในการรวบรวมข้อมูล การลำดับความคิด และการใช้ภาษาที่จะส่งสารไปยังผู้รับให้มีประสิทธิภาพ และเป็น การแสดงออกซึ่งความสามารถในการสื่อความคิดไปยังผู้อื่น บันลือ พฤกษวัน (2533) กล่าวว่า "ทักษะการเขียนจัดว่าเป็นทักษะการสื่อสารคือผู้ใช้ภาษาจะต้องแสดงความสามารถในการใช้ภาษา ออกมาด้วยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร การเขียนจึงเป็นการที่ผู้ใช้ภาษาสื่อความหมายที่ตน ต้องการโดยผ่านข้อเขียน ซึ่งเป็นกระบวนการถ่ายทอดความคิด เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ" ซึ่งสอดคล้องกับ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528) ที่กล่าวว่า "การเขียนเป็นทักษะสื่อสารที่สำคัญในชีวิตประจำวันจึงต้องอาศัยความรู้การเรียบเรียง ตลอดจนศิลปะการใช้ถ้อยคำ ส่วนวนภาษา ทั้งนี้ เนื่องจากการเขียน เป็นเครื่องแสดงออกถึงความสามารถ อุปนิสัย รสนิยม เจตคติ และอุดมคติ" และ วิลกา เอ็ม รีเวอร์ส (Willga M. Revers, 1982) กล่าวว่า " การที่ผู้เขียนจะนำ ความสามารถในการเขียนภาษาได้ดั่งนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ ความสามารถทั้ง 4 ด้าน คือ การเขียนตัวอักษรวิธีสะกดคำตามระเบียบแบบแผนในภาษา การใช้โครงสร้างทางภาษาให้ผู้อ่าน เข้าใจและการเรียบรู้อวัชร์เลือกคำศัพท์ หรือ กลุ่มคำเพื่อแสดงความคิดของผู้เขียนอย่างเหมาะสม" นอกจากนี้การที่ผู้เขียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้ดั่งนั้น จะต้องได้รับการฝึกฝน ทางด้านทักษะการเขียน มากพอสมควร อีกทั้งยังต้องอาศัยพื้นฐาน จากทักษะอื่นมาก่อนด้วย" คำกล่าวนี้สอดคล้องกับ สุจริต เพ็ชรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์ (2536) ที่กล่าวไว้ว่า " นักเขียนจะเขียนได้ดั่งนั้น ก็ต่อเมื่อได้ฟังมาก อ่านมาก มีประสบการณ์กว้างขวาง นอกจากนี้ ยังปรากฏว่า นักเขียนที่เขียนได้ดั่งนั้น มักจะเป็นผู้ที่มียุทธศาสตร์ที่ดี ความรู้ทางหลักภาษาก็เป็น องค์ประกอบประการหนึ่ง ให้นักเขียนเลือกใช้ถ้อยคำ ได้อย่างเหมาะสม และสามารถเรียบเรียง ประโยคได้อย่างสละสลวย " และเจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1975) ก็ได้กล่าวว่า

" ผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนได้ จะต้องมีความรู้พื้นฐานทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการอ่านมาก่อน " เช่นเดียวกับแนวคิดของ เมย์ ซีห์ (May Shih, 1986) ที่ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนว่า "...ทักษะการเขียนเป็นทักษะสำคัญที่ต้องใช้ควบคู่กับทักษะอื่น ได้แก่ทักษะการอ่าน การฟัง และการพูด อีกด้วย..." "

นอกจากนี้ แมรี ฟินอคเชียวโร (Mary Finocchiaro, 1974) กล่าวถึงทักษะการเขียนว่า "...ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ 4 และเป็นทักษะสุดท้ายที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนา ไปตามขั้นตอนต่างๆ ..." ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของทศนีย์ ศุภเมธี (2529) ที่ได้กล่าวว่า " การเขียนเป็นทักษะ ทางภาษา ที่มนุษย์ใช้เป็นอันดับที่ 4 หมายถึงจะต้องผ่านทักษะการฟัง การพูด การอ่านได้เสียก่อน จึงมาถึงการเขียน " และ รีเบคก้า เอ็ม วาเล็ท (Rebecca M. Valette, 1976) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 การเขียนนับเป็น ทักษะที่ย่างยากซับซ้อนที่สุด ในการฟัง และ การอ่าน นักเรียนจะได้รับฟัง หรือเห็นข้อความจากผู้อื่น จึงมีบทบาทแต่เพียงตีความ หรือวิเคราะห์ตนเองว่า กำลังได้ยิน หรืออ่านอะไร ในการพูดนักเรียนสามารถแสดง ความคิดเห็น ความรู้สึกของตนเอง และมีโอกาส ให้คำอธิบายสอดคล้องแรก ในการ สนทนาได้ แต่ในการเขียน ต้องมีความสามารถอย่างแท้จริง จึงจะเขียนข้อความได้ อย่างชัดเจน จนผู้อ่านเข้าใจ

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การเขียน เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ และต้องใช้ความรู้ จากทักษะอื่นเป็นพื้นฐานมาก่อน จึงจะทำให้เขียนได้ดี มีความชัดเจน ได้ ความหมาย ตรงตามที่ต้องการ

จากที่นักวิชาการหลายคนได้ให้ทรรศนะ เกี่ยวกับความสำคัญของการเขียนว่าเป็นสิ่งที่ จำเป็นในชีวิตประจำวัน อีกทั้งในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ก็ได้กำหนดเกณฑ์การจบหลักสูตรไว้ว่า นักเรียนจะต้องได้หน่วยการเรียนวิชาบังคับ แกนวิชาภาษาไทย จึงจะจบหลักสูตร เมื่อพิจารณาคำอธิบายรายวิชาของ วิชาภาษาไทยที่เป็น วิชาบังคับแกนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ มีรายละเอียดเกี่ยวกับการสอนการเขียน สรุปได้ดังนี้

ท 101 และ ท 102 เน้นจุดประสงค์ การเขียนคัดลอกข้อความ การเขียนตามคำบอก การจดบันทึก เรื่องความ ข้อความ ขยายความ เขียนจดหมาย กรอกแบบฟอร์ม และ แต่งคำประพันธ์

ท 203 และ ท 204 เน้นจุดประสงค์การเขียน คือ นักเรียนต้องเขียนแสดงเหตุผล และความคิดเห็น เขียนข้อความ เรื่องความ เขียนจดหมาย เขียนประกาศ แต่งคำประพันธ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง

ท 305 และ ท 306 เน้นจุดประสงค์การเขียนดังนี้ การเขียนบรรยาย การเขียน เล่าเรื่อง ข้อความ จดหมายติดต่อดูธุรกิจ จดหมายเปิดผนึกถึงสื่อมวลชน การเขียนโทรเลข เขียนประกาศ เขียนคำเชิญชวน ก่อความจากคำประพันธ์ เขียนตัวสะกดให้ถูกต้อง และสามารถแสดงออกด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้

แม้ว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นดังกล่าวมาแล้ว จะได้กำหนด จุดประสงค์ และให้ความสำคัญ ต่อทักษะการเขียน ไว้อย่างต่อเนื่อง แต่ในทางปฏิบัติ การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยปัจจุบันเรายังละเลยการเขียน ทั้งนี้เพราะการเขียนเพื่อ สื่อความคิด ต้องใช้เวลาเพื่อความประณีตบรรจงมากกว่า เพื่อให้ข้อความที่เขียนนั้นเป็นที่เข้าใจ อย่างกระจ่าง (บัลลือ พฤษวัน, 2533) จึงทำให้นักเรียนใช้การเขียนน้อยมาก อีกทั้ง การสอนเขียน ถือได้ว่าเป็นการสอนที่มีความยุ่งยาก เพราะเป็นการถ่ายทอดภาษาพูดมาเป็น ภาษาเขียน ทั้งยังถ่ายทอดความคิดมาเป็นภาษาเขียนอีกด้วย (ณรงค์ฤทธิ์ ศักคารณรงค์, 2537) และการประเมินความรู้ของนักเรียน ครูผู้สอนมักใช้การประเมินแบบปรนัย ให้นักเรียนเลือกตอบ มากกว่าการประเมินแบบอัตนัยให้นักเรียนเขียนตอบคำถาม หรือเขียนบรรยายแสดงความคิดเห็น

ด้วยเหตุนี้จึงมักพบว่า นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียน ในเรื่อง ต่างๆดังที่ สุกธวัชค์ พงษ์ไพบูลย์ (2522) ได้ให้ข้อสังเกตถึงสาเหตุของการเขียนหนังสือผิด โดยสรุปได้ว่า เนื่องมาจาก

1. ไม่ทราบความหมายของคำ เช่น ประณีต (เรียบร้อย) เขียนเป็น ปราณีต (ไม่ เรียบร้อย)
2. เขียนผิด เพราะออกเสียงอย่างนั้น เช่น หมอหักศอก เป็นหมอหักโศก
3. เขียนผิด เพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น จ่านง เป็นจ่านงค์ เพราะเทียบกับ องค์

4. เขียนผิด เพราะมีประสบการณ์น้อย เช่น คำว่า สังเกต เขียนเป็นสังเกตุ เพราะจำมาจากหนังสือพิมพ์

5. เขียนผิด เพราะไม่รู้หลักภาษา เช่น เขียนคำสมาส คำว่า ชุรกิจ เป็น ชุระกิจ

ณรงค์ฤทธิ์ ศักคารณรงค์ (2537) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนของนักเรียน ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนเขียนลายมือไม่สวยทำให้อ่านยาก
2. นักเรียนเขียนสะกดคำ และพสมคำไม่ถูกต้อง
3. นักเรียนเขียนตัวหนังสือไม่เป็นระเบียบ
4. นักเรียนเขียนวรรคตอน และย่อหน้าบกพร่อง
5. นักเรียนออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำผิด ทำให้เขียนผิดไปด้วย

เปรม ติณสูลานนท์ (2537) กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนภาษาไทยผิด 3 ประการ

1. ไม่มีความรัก คนเราเมื่อไม่รักสิ่งใด เราก็จะไม่ให้ความสนใจ ไม่ห่วงใย ไม่รู้คุณค่าและไม่ยินดียินร้ายต่อสิ่งนั้น
2. ไม่ถูกตำหนิ ในสังคมปัจจุบันดูเหมือน ใครจะเขียน จะพูดอย่างไร ไม่ค่อยจะได้รับการเอาใจใส่ หรือถูกตำหนิเตือน
3. ไม่มีการกวัดกัน สถาบันต่างๆ ไม่ค่อยให้ความสำคัญ และความสนใจ กวัดกันในเรื่องการเขียนผิดมากนัก

สรุปได้ว่าปัญหา และสาเหตุของการเขียนผิดพลาดของนักเรียน ได้แก่ การเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง เพราะอ่านออกเสียงผิด เขียนผิดเพราะเห็นแบบอย่างมาจากสื่อมวลชน และ การมองข้ามความสำคัญของการเขียนสะกดคำ การเขียนวรรคตอนและย่อหน้า เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด จึงทำให้การเขียนของนักเรียนเกิดการผิดพลาด

แม้ว่าการเขียนจะมีความสำคัญมาก ยิ่งนักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนสูง ก็ยิ่งประสบความสำเร็จในชีวิต แต่ในปัจจุบันนี้ การสอนการเขียนยังเป็นปัญหาอยู่มาก บันลือ พดุกษวัน (2533) ได้กล่าวถึงปัญหาการสอนเขียนสรุปได้ว่า

1. ปัญหาที่สัมพันธ์กับการสร้างพื้นฐานในการเขียน นับแต่เริ่มต้น ที่จะกล่าวถึงคือ การสอนอ่านที่ไม่ถูกวิธี อันจะเป็นแนวทางการเสริมสร้างการฝึกการเขียน
2. ปัญหาการสอนคัดไทย นับเป็นพื้นฐานสำคัญเบื้องต้น ที่จะต้องนำเด็กไปสู่ การพัฒนาความเข้าใจความหมาย ที่นอกเหนือจากการเน้นเพียงรูปแบบการคัดตัวอักษร
3. ปัญหาการสอนเขียนไทยที่จำเป็นต้องอาศัยลำดับขั้นตอนในการสอนเขียน ที่จะต้องฝึกสอนการเขียนให้สอดคล้องกับการอ่าน
4. ปัญหาการสอนอ่าน เพื่อความเข้าใจ หรือการอ่านเอาเรื่อง ที่เน้นแต่เพียงการ ใช้แบบฝึกด้านเดียว ซึ่งไม่สามารถที่จะฝึก หรือช่วยให้เด็กได้มีโอกาสฝึกการเขียนเพื่อสื่อความคิด ได้ดี
5. ปัญหาการนำประสบการณ์ของเด็กมาใช้ในการฝึกเด็ก ให้สามารถใช้การพูด เพื่อสื่อความคิด อันเป็นแนวทางพัฒนาไปสู่การเขียนเพื่อสื่อความคิดได้
6. ปัญหาการพัฒนาการสอนเขียน ที่ยังมีข้อบกพร่องในการพัฒนาโลกที่สัมพันธ์กับ การสอนอ่านในรูปแบบต่างๆ
7. ปัญหาการจัดกิจกรรมการสอนเขียนในลักษณะต่างๆ ที่จะนำไปสู่การเขียนที่ เสริมสร้างจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

จากปัญหาการสอนเขียนไทยที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้นักเรียนจะได้มีโอกาสฝึก การเขียนน้อยมาก และจะได้ฝึกเฉพาะเวลาที่อยู่ในโรงเรียนเท่านั้น ดังนั้นครูผู้สอนวิชาภาษาไทย จึงควรได้มีโอกาสศึกษาพื้นฐานด้านการเขียนของนักเรียนว่าอยู่ในระดับใด ก่อนที่จะเริ่มการเขียน การสอนการเขียนต่อไป ซึ่งการที่จะศึกษาระดับการเขียนของนักเรียนได้นั้น รีเบคกา เค็ม วาเลตและเรอเน เอส ดีสิค (Rebecca M. Valett and Renee S. Disick, 1972) ได้เสนอแนวการทดสอบเพื่อวัดระดับความสามารถด้านการเขียนของนักเรียน โดยได้จำแนกระดับ ความสามารถด้านการเขียนไว้ 5 ระดับ คือ

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skills) นักเรียนสามารถคัดลอกข้อความที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง สามารถจดจำ และสะกดคำได้อย่างแม่นยำ หรือเขียนตามคำบอก จากข้อความที่กำหนดให้จดจำ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจข้อความที่เขียนเหล่านั้น
2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่นักเรียนมีความรู้เรื่องเสียง และ สัญลักษณ์ อีกทั้งสามารถสะกดคำที่คุ้นเคยได้อย่างถูกต้อง และนำมาผูกเป็นประโยค เพื่อบรรยาย

ภาพได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งสามารถเขียนประโยคได้อย่างถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์ที่เคยได้
เรียนไปแล้วได้ ในระดับนี้เป็นความเข้าใจในเนื้อหา และผู้เรียนจะสามารถตอบคำถามจากสิ่งที่
เรียนรู้ได้

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถเขียนรูปประโยคใหม่ๆ ได้
อย่างหลากหลายด้วยตนเอง โดยใช้ความรู้ที่ได้เรียนมา ในระดับนี้ครูจึงมีบทบาท ในการให้คำ
แนะนำ แก้ไขปรับปรุงการเขียนของนักเรียน การเปลี่ยนประโยคใหม่ การเชื่อมประโยค
หรือเปลี่ยนรูปประโยค และเรียบเรียงประโยคได้ถูกต้อง เหมาะสมตามเหตุการณ์ และเหตุผล

4. ระดับสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด
ของตนออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างมั่นใจ ในระดับนี้ จะพิจารณาความเข้าใจ เน้นเกี่ยวกับ
เนื้อหา เป็นหลักมากกว่าความแม่นยำทางไวยากรณ์ ครูจะให้แนวการเขียนอย่างกว้างๆ เกี่ยวกับ
โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ที่จะนำไปใช้ได้เท่านั้น ส่วนที่เหลือให้นักเรียนเป็นผู้คิดเองทั้งหมด

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนมีความสามารถ ด้านการ
แสดงความคิดเห็นโดยรู้จักเลือกใช้ลีลาในการเขียน รูปแบบของการเขียน และการคิดสรรคคำได้
เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง จุดประสงค์ และกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ

จากที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า การเขียนมีความสำคัญ เพราะนอกจากจะใช้ติดต่อ
สื่อสารในชีวิตประจำวันแล้ว การเขียนยังเป็นจุดประสงค์ของการเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นวิชา
บังคับ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) อีกด้วย
ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจ ที่จะศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ในสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 7 ว่ามีความสามารถด้านการเขียนใน
ระดับใด ตามการแบ่งระดับความสามารถด้านการเขียนของ รีเบคก้า เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน
เอส ดีลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, 1972) ในระดับการถ่ายโอน
ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งการแบ่งระดับการเขียนดังกล่าวนี้ มีเนื้อหา
สอดคล้องกับการเรียนการสอนการเขียนวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น
พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็น
แนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทย ให้ดีขึ้น และผลการวิจัยครั้งนี้
ยังเป็นประโยชน์ทางด้านวิชาการแก่ผู้สนใจด้านการเขียนอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7 ตามระดับความสามารถด้านการเขียน 3 ระดับ คือ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์
2. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7 ในโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 7
2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ
ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถด้านการเขียน หมายถึง การเขียนภาษาไทยตามแนวการจัดระดับความสามารถด้านการเขียน ของรีเบคก้า เอ็ม วาเลตต์ และเรอเนอ เอส ดีสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, 1972) ซึ่งผู้วิจัยนำมาปรับใช้ เฉพาะระดับที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาของวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทุกศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) 3 ระดับ ดังนี้

1.1 ระดับถ่ายโอน (Transfer) วัดความสามารถด้านการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง ประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษา เรียบเรียงประโยคเข้าเป็นเรื่องเดียวกันได้อย่างถูกต้อง และถอดค่าประพันธ์ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์

1.2 ระดับสื่อสาร (Communication) วัดความสามารถด้านการเขียน เพื่อการสื่อสารในรูปแบบของบันทึกเพื่อการสื่อสาร การเขียนประกาศเชิญชวน การเขียนจดหมาย

และการย่อความ

1.3 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) วัดความสามารถทางด้านการเขียน แสดงความคิดเห็นในเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ และสรุปแนวคิดในเรื่องที่ตนอ่านได้อย่างมีเหตุผล เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและจุดมุ่งหมาย

2. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2 และ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 7

3. เขตการศึกษา 7 หมายถึง อาณาเขต ที่รวมหน่วยงานที่รับผิดชอบ ในการดำเนินการศึกษาซึ่งแบ่งตามสภาพภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม ได้แก่ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในจังหวัดนครสวรรค์ พิจิตร ตาก กำแพงเพชร สุโขทัย พิษณุโลก เพชรบูรณ์ และอุตรดิตถ์

ข้อตกลงเบื้องต้น

นักเรียนได้ทำแบบทดสอบอย่างเต็มความพยายามในเวลาที่กำหนดให้ (100 นาที หรือ 2 คาบ) และวันเวลาในการทดสอบที่ต่างกันไม่มีผลต่อการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเขียนวิชาภาษาไทย ให้เหมาะสมตามความสามารถของนักเรียน แต่ละระดับชั้นในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่ ขนาดกลาง และ ขนาดเล็ก

2. เป็นแนวทางในการนำไปปรับปรุง การเรียนการสอนการเขียนวิชาภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องการเขียนต่อไป